

BÁN ZSUZSA (1944–2013)

Amikor először találkoztam Zsuzsával, egy diákok számára kiírt pályázat eredményhirdetésén, egyből megéreztem a belőle áradó jóindulatot. De ez a jóindulat nem az én személyemnek szólt, mert ahogy később megismertem, ő minden létezővel szemben jóindulatot tanúsított, még azokkal is, akik nem különösebben érdemelték meg ezt a bánásmódot. Nem volt könnyű élete. 1956-ban családjával elhagyták az országot, és Svédországban telepedtek le. Később azonban, édesanyja halála után visszatértek Magyarországra. Íróként nem kapta meg maradéktalanul a tehetsége alapján egyébként méltán megérdemelt elismerést. Négy kötete jelent meg. Novellistaként kezdte, majd több kisregényt is írt. Vidéki íróként nem nagyon mozdult ki Budapestre, az úgynevezett irodalmi életet felesleges nyüzsgésként értékelte. Szerénysége megakadályozta abban, hogy igazán nagy irodalmi karriert fusson be.

Évekig újságíróként dolgozott, majd a Megyei Könyvtár munkatársa lett Zalaegerszegen, ahol később közeli munkatársak lettünk.

Irodalomszervező tevékenysége igen jelentős volt, mint a Zalaegerszegi Írókör alapítója, számos tehetséges szerzőt gyűjtött maga köré. Az Írókörbe nemcsak Zalaegerszegről, hanem a megye más városaiból is rendszeresen jártak pályakezdő, és elismert költők, írók egyaránt.

Az 1982-es alapítást követően, a József Attila Városi Könyvtár kiadásában sorra jelentek meg az Egerszegi Füzetek számai, amelyek – folyóirat híján – megjelenési lehetőséget biztosítottak az Írókör tagjainak. Megjegyzem, az Írókör összejevetelei is a Városi Könyvtár olvasótermében kaptak helyet. 1984-ben, és 1986-ban írotábor is szervezett, ahol a Zala megyei szerzők mellett országosan ismert, és elismert költők, írók is részt vettek, pl. Csengey Dénes, Nagy Gáspár, Péntek Imre, hogy csak az ismerőbb neveket említsem.

A rendszerváltás után visszavonult, már csak egy kötete jelent meg. Az időközben egyesületté alakult Írókörben betöltött tisztségéről is lemondott.

Igaz embernek ismertem meg, a még megmaradt kevés igazak egyike volt.

Tóth Imre

¹ Fotó: Zalai Hírlap archívuma.